

Arrest

nr. 51 861 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NDINDILYIMANE, die loco advocaat S. VAN STEENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 30 mei 2005 een asielaanvraag in België in. Gelet op de minderjarigheid van verzoeker werd een voogd aangesteld.

1.2 Op 14 september 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf waarbij tevens een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd.

1.3 Op 6 oktober 2005 wordt aan verzoeker een aankomstverklaring afgeleverd, verlengd tot 16 mei 2006.

1.4 Op 15 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van het destijds geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5 Op 16 mei 2006 wordt de voogdij beëindigd gelet op de meerderjarigheid van verzoeker.

1.6 Op 7 maart 2008 beslist de gemachtigde van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en wordt aan verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 31 maart 2008 aan verzoeker betekend.

1.7 Op 28 april 2008 dient verzoeker nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 december 2009 vult verzoeker deze aanvraag aan.

1.8 Op 25 juni 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij aan verzoeker tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 13 juli 2010 aan verzoeker betekend.

1.9 De beslissing van 25 juni 2006 wordt ingetrokken en vervangen door de beslissing van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en aan verzoeker bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 27 augustus 2010 aan verzoeker betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2008 werd ingediend door:

A.L. {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006,

In de aanvraag van 28.04.2008 beweert de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt geboren is op 16 mei 1988 en op het moment van de aanvraag nog steeds minderjarig is, "wat zorgt voor moeilijkheden bij het bekomen van de nodige administratieve documenten omdat hij door zijn minderjarigheid handelingsonbekwaam is om de nodige rechtshandelingen te stellen." Hierbij dient te worden opgemerkt dat de advocaat zich blijkbaar heeft misteld. Op 28.04.2008 was betrokkene immers exact 19 jaar 11 maanden en 13 dagen oud, waardoor de bewering omtrent de administratieve moeilijkheden die betrokkene zou ondervinden door zijn minderjarigheid niet in overweging kan worden genomen.

Betrokkene beweert dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste Identiteitsdocument te verwerven in België omdat hij zijn identiteit niet kan bewijzen ten opzichte van zijn ambassade. Betrokkene beweert dit te kunnen aantonen aan de hand van twee attesten van de Liberiaanse ambassade te Brussel dd 07.02.2006 en 18.12.2009 waaruit blijkt dat de ambassade niet overtuigd is van de Liberiaanse afkomst van betrokkene. Betrokkene haalt tevens aan dat hij reeds 3 aanvragen

indiende bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst, met name op 18.05.2006, 16.04.2008 en 12.06.2009, maar dat dit telkens onmogelijk bleek doordat de Liberiaanse ambassade reisdocumenten weigerde af te leveren.

De voorgelegde documenten tonen echter enkel aan dat de Liberiaanse ambassade twijfels heeft over de vermeende Liberiaanse afkomst van betrokkene en hem daardoor niet in het bezit wil stellen van identiteits- of reisdocumenten. Hierdoor kan door onze dienst niet aangenomen worden dat betrokkene werkelijk afkomstig zou zijn van Liberia. Het is aan betrokkene om zich te begeven naar de juiste ambassade in België, om zo de vereiste of gewenste documenten te verkrijgen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Betrokkene toont aan dat hij reeds diverse pogingen heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over zijn identiteit. Op 08.09.2005 werd een tracing gestart naar de vrouw die hem heeft grootgebracht. Daarnaast werd op 27.04.2006 een tracing opgestart bij het UNHCR om meer informatie over betrokkene te verkrijgen. Vervolgens werd op 17.12.2009 een nieuwe tracing opgestart bij het Rode Kruis om via zijn oud@ school informatie te verkrijgen. Ook werd de ambassade van Ghana aangeschreven op 11.06.2009 en wa\$ er tevens contact via de telefoon en per e-mail op 01.12.2009. Tenslotte werden verschillende brieven en mails verstuurd naar de ambassade van Liberia; door de advocaat van betrokkene op 01.02.2006 en 01.12.2009, door het OCMW van Beveren op 15.10.2008 en was er tevens mailverkeer tussen LOI Kruibeke en Fedasil. De documenten die hieromtrent worden voorgelegd bewijzen enkel dat betrokkene moeite doet om documenten te verzamelen die zijn identiteit zouden kunnen aantonen. Voor onze dienst staat het echter op geen enkele manier vast dat betrokkene de Liberiaanse nationaliteit zou bezitten. Betrokkene toont met de voorgelegde documenten niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene mogelijks staatloos is. Terdege dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen dat hij geen nationaliteit heeft. Hij moet bewijzen dat hij de nationaliteit, die hij bezat door zijn geboorte, verloren heeft, of dat hij er nooit één heeft gehad. Aangezien het' in dit geval bij een loutere bewering blijft, kan de bewering dat betrokkene geen nationaliteit zou bezitten niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Een persoon die geen enkele nationaliteit (meer) bezit, kan een procedure voeren om erkend te worden als 'staatloze' bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.

De omzendbrief van 21.06.07 (punt tl C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980),
 - o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 14.09.2005

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.09.2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

2.2 Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 31 maart 2008 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij heeft nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen van deze beslissing, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

Het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in samenlezing met artikel 39/2, §2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1 Ter adstructie van het eerste middel betoogt verzoeker dat de motiveringsplicht geschonden is in de mate dat de motivering in de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is. Verzoeker stelt dat hij veel stappen ondernomen heeft om zijn identiteit en afkomst te bewijzen, zowel naar de verschillende ambassades van Liberia en Ghana, alsook werd de hulp ingeroepen van het UNHCR, het Rode Kruis en de Internationale Organisatie voor Migratie. Verzoeker benadrukt dat dit alles zeer snel gebeurde na zijn aankomst in België aangezien hij door zijn voogd ingelicht was dat het bewijzen van zijn identiteit onontbeerlijk was voor een legaal verblijf in België. Verzoeker vervolgt door te stellen dat er ook een tracing opgestart werd naar de vrouw die hem heeft grootgebracht en in Liberia verblijft doch dat dit geen resultaat opleverde. Verzoeker verwijst naar zijn achtergrond en stelt dat hij via Ghana in een vluchtelingenkamp voor Liberianen belandde waar hij verbleef tot zijn 17 jaar en na hevige onlusten aldaar, wegvluchtte en in België terecht kwam. Verzoeker benadrukt dat reeds op 6 januari 2006 pogingen ondernomen werden om een identiteitsdocument te verkrijgen via de Liberiaanse ambassade. Na een persoonlijk interview met de consul op 7 februari 2006 in aanwezigheid van de voogd, besliste de consul dat verzoeker geen Liberiaan kon zijn gelet op zijn gebrekkige kennis van het land, wat schriftelijk geattesteerd werd. Verzoeker betoogt dat aangezien hij slechts tot zijn 9^e in Liberia verbleef, hij maar weinig herinneringen heeft aan zijn geboorteland. Verzoeker stelt dat op 27 april 2006 de hulp ingeroepen werd van het UNHCR om meer informatie trachten te verkrijgen, maar dat dit ook niet is gelukt. Intussen werd op 17 december 2009 ook een nieuwe tracing opgestart door het Rode Kruis om eventueel via de oude school van verzoeker aan informatie te geraken. Op 18 december 2009 vond een interview plaats met de nieuwe consul van de Liberiaanse ambassade die eveneens attesteerde dat verzoeker de ambassade niet overtuigde van zijn Liberiaanse afkomst. Verzoeker stelt voorts dat de dienst Vreemdelingenzaken een hele alinea spendeert aan een materiële vergissing die werd begaan in de oorspronkelijke aanvraag met betrekking tot zijn leeftijd en dat dit argument niet meer werd opgeworpen in de aanvulling. Aangaande de staatloosheid betoogt verzoeker dat er inderdaad nog

geen aanvraag bij de rechtbank van eerste aanleg werd ingediend omdat nog informatie van de Ghanese ambassade wordt afgewacht en waarbij verzoeker stelt dat de enige bewijzen die hij zal kunnen leveren is dat hij door geen van beide ambassades als een onderdaan wordt aanvaard waarbij hij benadrukt dat bewijzen dat je nooit een nationaliteit hebt gehad onmogelijk is. Verzoeker wijst erop dat hij intussen opnieuw pogingen ondernomen heeft om (in)directe bewijzen van zijn identiteit te kunnen aanbrengen waarbij op 24 september 2010 getelefoneerd werd met de consul van de Ghanese ambassade en hem schriftelijk gevraagd werd om de inhoud van het gesprek te bevestigen. Ook werd het UNHCR opnieuw gecontacteerd zowel telefonisch als per mail om sporen van zijn achtjarig verblijf in het vluchtelingenkamp trachten terug te vinden. Verzoeker beaamt dat de Liberiaanse ambassade twijfels heeft over zijn identiteit maar dat dit samenhangt met het feit dat hij slechts tot zijn 9^e in Liberia verbleef waardoor niet hoeft geconcludeerd te worden dat hij een andere verborgen identiteit bezit, wat gesuggereerd wordt in de bestreden beslissing door te stellen dat verzoeker zich naar de "juiste" ambassade dient te begeven. Verzoeker betoogt dat hij moeilijk bij elke Afrikaanse ambassade kan aankloppen om attesten te verzamelen dat ook zij hem niet erkennen als onderdaan. Verzoeker meent dat hij in een uitzichtloze situatie zit. Voorts stelt verzoeker dat hij in het kamp over een soort identiteitsdocument beschikte dat hem in het kamp werd afgeleverd maar dat dit werd afgenomen door de mensen die hem naar Europa brachten. Verzoeker meent dat de dienst Vreemdelingenzaken moeilijk kan beweren dat hij geen moeite deed om zijn afkomst te bewijzen waarbij hij stelt dat hij nog liever terug keert naar zijn land dan hier compleet vast te zitten in de illegaliteit maar dat dit ook onrealiseerbaar is. Verzoeker benadrukt dat de dienst Vreemdelingenzaken bovendien zelf stelt dat bewezen is dat hij moeite doet om documenten te verzamelen die zijn identiteit kunnen aantonen maar dat het voor hen op geen enkele wijze vaststaat dat hij de Liberiaanse nationaliteit bezit. Verzoeker meent dat de mogelijkheid voor de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de voorwaarde voor het voorleggen van identiteitsdocumenten net bedoeld is voor dergelijke schrijnende situaties. Waar de dienst Vreemdelingenzaken stelt dat hij niet op geldige wijze aantoonde dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste document te verwerven, vraagt verzoeker zich af met welke documenten dit in zijn geval kan aangetoond worden. Verzoeker stelt dat dit nergens wordt geëxpliciteerd in wetgeving noch door de dienst Vreemdelingenzaken, zodat niemand weet welke attesten wel of niet worden aanvaard en waarbij bijgevolg niet anders kan dan verwezen worden naar rechtspraak. Verzoeker besluit dat hij niet naliet aan te tonen dat Liberia hem niet als staatsburger erkent wat tot gevolg heeft dat hij België niet kan verlaten zodat de conclusie van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en bovendien onjuist.

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij vooreerst dat artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de bevoegdheid van de Raad en er dan ook niet valt in te zien hoe dit artikel kan geschonden zijn door een beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, die een bestuurlijke overheid uitmaakt waarbij zij tevens stelt dat paragraaf 3 van dit artikel onbestaande is, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De verwerende partij geeft voorts een theoretische beschouwing over de formele motiveringsplicht waarbij zij stelt dat bij lezing van de bestreden beslissing de inhoud ervan verzoeker het nodige inzicht verschaft. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat verzoeker inhoudelijk kritiek levert en dat hij er tevens in slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en aldus blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Volgens de verwerende partij doet verzoeker in zijn middel niets meer dan herhalen wat hij reeds aanbracht in zijn aanvraag en verwijst hij naar de ondernomen pogingen om zijn identiteit te bewijzen. In de bestreden beslissing wordt hierop door de gemachtigde evenwel gerepliceerd op zeer uitvoerige wijze, en wordt afdoende toegelicht waarom de door verzoeker aangevoerde elementen niet kunnen worden aangenomen. Aangaande de stappen die recent werden ondernomen en de nieuwe stukken gevoegd aan het verzoekschrift, benadrukt de verwerende partij dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De verwerende partij citeert voorts artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat de gemachtigde geheel terecht beslist heeft om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij verwijst daarnaast ook naar de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 en stelt dat verzoeker nagelaten

heeft om de noodzakelijke documenten over te maken bij zijn aanvraag. Waar verzoeker meent dat de elementen waarnaar hij verwijst, toch moeten worden aangenomen, beoogt hij volgens de verwerende partij een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verwerende partij besluit dat het eerste middel niet kan worden aangenomen.

3.1.3 In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn middel.

3.1.4 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van dit artikel, zonder evenwel aan te geven op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat dit artikel de annulatiebevoegdheid van de Raad regelt zodat niet kan ingezien worden hoe een beslissing van een bestuurlijke overheid een inbreuk kan uitmaken op dit artikel. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

3.1.5 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Op geen enkele manier staat vast dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit zou bezitten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in essentie betoogt dat hij veel stappen ondernomen heeft om zijn identiteit en afkomst te bewijzen voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft

ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 april 2008 stelde: *“Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker er alles aan gedaan heeft om een paspoort te verkrijgen via de Liberiaanse ambassade met hulp van zijn voogd, echter zonder resultaat (stukken 9 en 10)”*. In de aanvulling van deze aanvraag op 1 december 2009 werd tevens gemeld dat een tracing werd opgestart naar de vrouw die verzoeker heeft grootgebracht, doch zonder resultaat; dat reeds op 6 januari 2006 pogingen ondernomen werden om een identiteitsdocument te bekomen via de Liberiaanse ambassade doch dat de consul uiteindelijk op 7 februari 2006 besliste dat verzoeker geen Liberiaan kon zijn gezien zijn gebrekkige kennis van het land; dat op 27 april 2006 de hulp werd ingeroepen van het UNHCR om meer informatie te krijgen over verzoeker, doch dat dit evenmin lukte; dat verzoeker eigenlijk staatloos is; dat hij in totaal drie aanvragen deed bij de Internationale Organisatie voor Migratie om vrijwillig te kunnen terugkeren, maar dat een vrijwillige terugkeer onmogelijk is; dat een nieuw interview met de consul van Liberia plaats zal vinden op 18 december 2009; dat op 17 december tevens een afspraak gemaakt werd met het Rode Kruis om een nieuwe tracing op te starten; dat ook de consul van de ambassade van Ghana een eerste maal aangeschreven werd op 11 juni 2009, zonder dat deze vraag werd beantwoord; dat bijgevolg op 1 december eerst telefonisch contact werd opgenomen en daarna dezelfde mail opnieuw werd doorgestuurd; dat de consul ging trachten informatie te vinden over het verblijf van verzoeker in het kamp tegen Accra.

In essentie betoogt verzoeker dat hij bewezen heeft dat hij voldoende inspanningen geleverd heeft om een identiteitsdocument te bekomen doch dat vaststaat dat dit onmogelijk is.

Verzoeker houdt voor dat uit het attest van de Liberiaanse ambassade blijkt dat hij heeft aangetoond dat hij door Liberia niet als staatsburger wordt erkend. In zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat hij niet over een identiteitsdocument kan beschikken, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht stelt dat de voorgelegde documenten enkel aantonen dat de Liberiaanse ambassade twijfels heeft over de vermeende Liberiaanse afkomst van verzoeker en hem daardoor niet in bezit wil stellen van identiteits- of reisdocumenten. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het attest van 7 februari 2006 vermeldt dat verzoeker tijdens het interview er niet in geslaagd is meer informatie te geven over Liberia, zoals juiste straatnamen, namen van Liberiaans voedsel en over zijn school zodat geconcludeerd wordt dat verzoeker geen Liberiaans burger is. Ook het attest van 18 december 2009 van de Liberiaanse ambassade vermeldt dat ingevolge de antwoorden van verzoeker op de vragen aangaande zijn Liberiaanse achtergrond, hij de ambassade niet overtuigde. Bijgevolg motiveert de bestreden beslissing terecht dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker werkelijk afkomstig zou zijn van Liberia en de motivering waarom hij zou vrijgesteld zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen niet aanvaard wordt. In het licht van de vaststelling dat de Liberiaanse ambassade niet overtuigd is van de Liberiaanse identiteit van verzoeker is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich dient te begeven naar de juiste ambassade ten einde zich in bezit te stellen van de vereiste documenten. Nu het voor de Liberiaanse ambassade niet vaststaat dat verzoeker een Liberiaans onderdaan is, is het evenmin kennelijk onredelijk te stellen dat de diverse pogingen die verzoeker heeft ondernomen om meer informatie te krijgen over zijn Liberiaanse identiteit, waarbij in de bestreden beslissing verwezen wordt naar alle pogingen dienaangaande, niet toelaten te besluiten dat het vaststaat dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit bezit. Deze pogingen hebben geen enkel bewijs opgeleverd dat verzoeker effectief van Liberia afkomstig zou zijn. Verzoekers beweringen aangaande zijn Liberiaanse afkomst worden door geen enkel stuk gestaafd. Uit dit alles kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht afleiden dat de motivering waarom verzoeker zou vrijgesteld zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard kan worden. Inzake het argument van verzoeker dat hij nog steeds verwoede pogingen onderneemt om bewijzen van zijn identiteit te kunnen aanbrengen waarbij hij verwijst naar enkele stukken gevoegd aan het inleidend verzoekschrift wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling onderzocht wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken.

Waar verzoeker meent dat hij moeilijk bij alle Afrikaanse ambassades kan aankloppen om attesten te verzamelen, wijst de Raad er nogmaals op dat aangezien verzoeker geen enkele indicatie kan voorleggen van zijn Liberiaanse nationaliteit en de Liberiaanse ambassade twijfelt aan zijn Liberiaanse afkomst, het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid op basis van deze gegevens oordeelt dat verzoeker niet kan vrijgesteld worden van de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen en hij zich dient te begeven naar de juiste ambassade. Bovendien staat er niets aan in de weg dat verzoeker een procedure indient om als staatloze erkend te worden zodat het argument van verzoeker dat het bewijs dat je nooit een nationaliteit gehad hebt onmogelijk is, niet dienstig is en geen afbreuk kan doen aan de motivering inzake de beweerde staatloosheid van verzoeker. Verzoeker erkent trouwens in zijn verzoekschrift dat hij nog geen dergelijke aanvraag bij de rechtbank heeft ingediend.

Waar verzoeker nog betoogt dat de dienst Vreemdelingenzaken een hele alinea besteed aan een materiële vergissing die werd begaan in de oorspronkelijke aanvraag met betrekking tot de leeftijd van verzoeker en dat dit argument niet meer werd opgeworpen in de aanvulling, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn initiële aanvraag inderdaad stelde dat hij minderjarig is en dit gegeven het voor hem bijzonder moeilijk maakt om de nodige administratieve documenten te bekomen. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande terecht dat op datum van de aanvraag verzoeker reeds meerderjarig was zodat de bewering aangaande de administratieve moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden door zijn minderjarigheid niet in overweging kan worden genomen. Het argument van verzoeker dat deze bewering niet herhaald werd in de aanvulling van de aanvraag doet geen afbreuk aan het feit dat deze bewering in de initiële aanvraag was opgenomen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is te antwoorden op de aangevoerde argumenten die uiteengezet zijn zowel in de aanvraag als in de aanvulling daarop.

Er doet zich geen schending voor van de door verzoeker aangehaalde bepalingen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de niet-naleving van het beginsel van behoorlijk bestuur aan.

3.2.1 Verzoeker betoogt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden, wat in casu niet is gebeurd. Volgens verzoeker blijkt uit niets dat door de dienst Vreemdelingenzaken de onmogelijkheid tot vrijwillige terugkeer en tot gedwongen repatriëring werd nagegaan, wat nochtans mogelijk is door contacten met beide ambassades en met IOM. Verzoeker besluit dat de dienst Vreemdelingenzaken zich onvoldoende geïnformeerd heeft om tot een correcte besluitvorming te komen zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

3.2.2. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de motieven van de bestreden beslissing waarin wel degelijk wordt verwezen naar de beweerde onmogelijkheid tot terugkeer naar Liberia en dat wordt toegelicht waarom dit niet kan worden aanvaard. Verzoekers beschouwingen missen dan ook feitelijke grondslag.

3.2.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het argument dat verzoeker in de onmogelijkheid is om vrijwillig terug te keren aangezien de

Liberiaanse ambassade geen reisdocumenten wil afleveren betrokken heeft in zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doch geoordeeld heeft dat deze documenten enkel aantonen dat de Liberiaanse ambassade twijfels heeft over verzoekers Liberiaanse afkomst en hem daarom niet in bezit wil stellen van identiteits- of reisdocumenten. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is bijgevolg uitgegaan van een correcte feitenvinding en heeft zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER